



DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

Łódź, dnia 8 sierpnia 2022 r.

Poz. 4454

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PNIK-I.4131.820.2022 WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

z dnia 4 sierpnia 2022 r.

Rada Gminy Wola Krzysztoporska

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559, 583, 1005 i 1079), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503)

stwierdzam nieważność:

uchwały Nr XLV/383/22 Rady Gminy Wola Krzysztoporska z dnia 29 czerwca 2022 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wola Krzysztoporska dla części obrębu Krzyżanów, w części dotyczącej:

- § 6 pkt 1;
- § 10 pkt 9 lit. b w zakresie wyrazów „jednostek kogeneracyjnych oraz wolnostojących odnawialnych źródeł energii o mocy nie przekraczającej 500 kW oraz”;
- terenów o symbolach 1RM, 4RM, i MN;
- terenu o symbolu 11 MN.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 29 czerwca 2022 r. Rada Gminy Wola Krzysztoporska podjęła przedmiotową uchwałę, a o prowadzonym postępowaniu organ gminy został powiadomiony zawiadomieniem o wszczęciu postępowania z dnia 22 lipca 2022 r., znak: PNIK-I.4131.820.2022.

W odpowiedzi na ww. zawiadomienie, złożone zostały wyjaśnienia, które zostały uwzględnione przez organ nadzoru tylko w części.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podstawą do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub części jest istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Pojęcie „zasad sporządzania planu miejscowego” należy wiązać z samym opracowaniem aktu planistycznego, a więc z merytoryczną zawartością tego aktu (część tekstowa, graficzna, załączniki). Z kolei „tryb uchwalania planu”, określony w art. 17 ww. ustawy, odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów oraz organów i instytucji opiniująco - uzgadniających, w procesie planowania przestrzennego. Do kategorii „istotnych naruszeń prawa” należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy. Chodzi tu zatem o takie naruszenia prawa, które prowadzą do skutków nieakceptowalnych w demokratycznym państwie prawa. Jednocześnie należy podkreślić, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieścisłość

prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na ustalenia aktu planistycznego. Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie jej uchwalenia i w przypadku naruszenia prawa, do podjęcia czynności stosownych do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

W § 10 pkt 9 lit. b uchwały, wprowadzono regulację dopuszczającą stosowanie jednostek kogeneracyjnych oraz wolnostojących odnawialnych źródeł energii o mocy nieprzekraczającej 500kW oraz odnawialnych źródeł energii innych niż wolnostojące z wyłączeniem elektrowni wiatrowych. W ocenie organu nadzoru, treść ww. § 10 pkt 9 lit. b uchwały w zakresie wyrazów „jednostek kogeneracyjnych oraz wolnostojących odnawialnych źródeł energii o mocy nieprzekraczającej 500kW oraz ” narusza ustalenia obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego z 2019 r. Studium bowiem, nie umożliwia realizacji urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 100 kW.

Wprawdzie art. 5 ustawy z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r. poz. 1873), która weszła w życie 30 października 2021 r., wprowadził zmianę między innymi w art. 10 ust. 2a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwiększając moc urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii z 100 kW do 500kW, jednakże zmiana ta dotyczy tylko Studiów, o których mowa w art. 19 ust. 2 ww. ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw. Natomiast uchwalając plan miejscowy w oparciu o Studium, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ww. ustawy, należy stosować art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w kontekście dotychczasowego brzmienia art. 10 ust. 2a tej ustawy. Wiążący charakter Studium dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych, wynika z art. 9 ust. 4, 15 ust. 1 i 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Biorąc powyższe pod uwagę, treść § 10 pkt 9 lit. b uchwały w zakresie wyrazów „jednostek kogeneracyjnych oraz wolnostojących odnawialnych źródeł energii o mocy nieprzekraczającej 500kW oraz ”, narusza ww. przepisy prawa, a co za tym idzie narusza obowiązujące ustalenia Studium. Powyższa argumentacja jest także zgodna ze stanowiskiem Ministra Klimatu i Środowiska w tym zakresie, wyrażonym w piśmie z 31 stycznia 2022 r. znak: DOZE.III.055.164.2021.WS.

Z analizy załącznika graficznego, będącego uszczegółowieniem tekstu planu miejscowego, wynika że na terenach o symbolach 1RM, 4RM oraz 8MN istnieją budynki przez które została wyznaczona granica obszaru objętego planem miejscowym. Prowadzi to do sytuacji, w której jedynie część budynku będzie podlegać ustaleniom przedmiotowego planu, a pozostała część budynku jest w obszarze, dla którego aktualnie nie ma planu miejscowego, co narusza w sposób istotny zasadę ładu przestrzennego i prawidłowego planowania przestrzeni. Zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury. Ustalenia planu w wyniku analizowanej sytuacji stanowią konkretne i realne zagrożenie dla kształtowania przestrzeni. Podobnie wypowiedział się NSA w Warszawie w wyroku z dnia 7 maja 2008 r., sygn. akt II OSK 281/08 oraz WSA w Krakowie w wyroku z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt II SA/Kr 412/13.

Organ nadzoru stoi na stanowisku, że dla terenu o symbolu 11 MN nie wyznaczono linii zabudowy od drogi publicznej znajdującej się na działce nr ewid. 48 obr. Piaski, co stanowi naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 6 ww. ustawy, w planie miejscowym określa się obowiązkowo: zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Przedmiotowa droga została na podstawie planu miejscowego przyjętego uchwałą Nr XLV/386/22 Rady Gminy Wola Krzysztoporska z dnia 29 czerwca 2022 r. wyznaczona jako droga dojazdowa o symbolu 1KDD.

W utrwalonym orzecznictwie sądowoadministracyjnym, uznaje się że modyfikacja regulacji ustawowych jest niezgodna z załącznikiem do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad Techniki Prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283). Treść § 6 pkt 1 przedmiotowej uchwały w zakresie ustaleń dotyczących zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w ocenie organu nadzoru

stanowi częściową modyfikację art. 33 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r. poz. 840), a także w sposób nieuprawniony nakłada obowiązki na adresatów aktu planistycznego.

W związku z powyższym, w ocenie organu nadzoru, doszło do istotnego naruszenia prawa, wynikającego z istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, o którym mowa w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały.

Z tych też względów, wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego stało się konieczne i należało orzec, jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90-434 Łódź, ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

Wojewoda Łódzki

Tobiasz Bocheński

Do wiadomości:

Wójt Gminy Wola Krzysztoporska